

се радвамъ, че дойде! Ужасно ми е тежко! Нима вѣчно ще бжда така?

Той помълчалъ малко и свѣнливо попиталъ:

— Кажи ми, Петре, дълго ли ще продължава вѣчността?

— Следъ десетъ хиляди години тя едва ще започне, — отговорилъ Петъръ.

Като чулъ това, богатиятъ отпусналъ глава на рждетъ си и силно заридаль. А Петъръ стоелъ задъ креслото и тихичко броилъ сълзитъ му. Когато видѣлъ, колко много сж тѣ, той казалъ:

— Ела следъ мене, ще ти покажа нѣщо много хубаво. Горе на покрива има отворъ — и презъ него се вижда раятъ.

Тѣ се изкачили по стълбата и презъ много стаи излѣзли на тавана. Щомъ излѣзли, единъ руменъ лжчъ падналь на челото на Петра и го освѣтилъ, като ясенъ пламъкъ.

— Свѣтлина отъ рая ли е това? — попиталъ разтреперанъ богатиятъ.

— Да, — отговорилъ Петъръ. — Погледни.

Но отворѣтъ било високо въ стената, а богатиятъ билъ низкъ и мжно межелъ да го достигне.

— Повдигни се, колкото може повече и се дрѣжъ на прѣститъ си, — казалъ Петъръ.

Богатиятъ употребилъ всички сили и най-после очитъ му стигнали до отвора. И той видѣлъ рая, видѣлъ Бога на златенъ пре-

столь, всрѣдъ облаци и звезди, въ пълна слава и величие, з добиколень отъ светии и ангели.

— Ахъ, — извикаль богатиятъ, — колко е хубаво! — Нищо подобно не можешъ да си представишъ на земята! Но кажи ми, кой е оня при краката на Бога? Сега той стои гърбомъ къмъ мене.

— Той е бедниятъ, който на земята живѣше до тебе и съ когото дойдохте тука. Когато ви питахъ, какво искате да имате за вѣчни времена, той пожела само едно малко столче при нозетъ на Бога. И го получи, както ти — двореца.

Петъръ се отдалечилъ, а богатиятъ не забелязалъ дори, кога е излѣзълъ. Било му неудобно да стои, но това неудобство било нищо въ сравнение съ блаженството, що изпитвалъ, като съзерцавалъ рая.

Минали се още хиляда години. Петъръ пакъ дошълъ. Богатиятъ билъ въ сжщото положение и тѣй се билъ унесълъ въ съзерцанието, че не забелязалъ влѣзлия райски вратаръ.

Тогава Петъръ го бутналь по рамото и му казалъ:

— Ела съ мене; ти вече престоя тукъ колкото трѣбваше. Богъ те прости. Имамъ заповѣдъ да те заведе въ рая. Ако не бѣше пожелалъ земнитъ блага, много по-рано щѣше да бждешъ тамъ.

Прев. Ст. Мокревъ.

ТРИТЪ ЛЕБЕДА

приказка отъ С. М. Перски

Високи скалисти планини заобикаляли отъ вси страни едно хубаво езеро. Тѣхнитъ върхове дори лѣтно време били покрити съ снѣгъ. Въ езерото се вливало малко поточе. Веднажъ край поточето стояло едно момченце съ китка горски карамфили и хвърляло цвѣтъ по цвѣтъ въ водата. На момченцето се харесвало да гледа, какъ цвѣтията отначало се вирватъ въ водата на поточето, а после спокойно изплуватъ по огледалната повърхность на езерото.

Изведнѣжъ една хубава пеперудка съ пурпурни крилца кацнала на едно цвѣтче и плувнала по езерото, като мъничкъ планински духъ въ ладийка отъ розово кадифе. Крилцата на пеперудката се отпуснали надъ лодката, като две покривки, обшити съ злато и бисеръ. Мжно може да си представи човѣкъ нѣщо по-хубаво отъ това.

Но неочакваниятъ лѣхъ на вѣтъра раздвижилъ повърхността на езерото. Ладийката се залюлѣла, пеперудката хвъркнала,

повъртѣла се за малко въ въздуха, като че не знаела, коя посока да избере и полетѣла напредъ съ такива чудни извивки, сѣкашъ танцува по въздуха.

Момченцето съ радостенъ смѣхъ се спуснало следъ пеперудката. А тя все се изплѣзвала отъ него ту на дѣсно, ту на лѣво и неочаквано изчезнала.

Момченцето се натъжило. То търсило навсѣкжде очарователната пеперуда и най-после уморено легнало подъ сѣнката на една висока елха и сладко заспало. То дълго спало и видѣло чуденъ снѣ.

Присънило му се, че нѣкакви добри и хубави сжщества се навели надъ него. Като че ангелъ-пазителъ размахвалъ крила и го лѣхаль съ хладенъ вѣтрецъ, а три други ангели го обсипвали цвѣтя, блѣскави и пѣстри, като скжпоценни камъни.

Единиятъ снѣ се смѣняль съ другъ. То се видѣло вече на небето и бѣли гължби галѣли съ човкитъ си коситъ му. Но извед-